

Preek ds G. Zomer – 1 Petrus 4 : 7-19

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters,

Als je onze tekst voor de eerste keer aanhoort, zou je kunnen denken: dat kan wel eens een erg sombere preek worden. Typisch een preek over oordeel en gericht. En dat ligt ons over het algemeen niet zo.

Het gaat in de tekst immers over het oordeel dat nog wel begint bij het huis van God, bij de gemeente, bij ú en bij mij. Daar komt het oordeel overheen. En het gaat over déze huiveringwekkende werkelijkheid, en dat staat ook in de tekst, dat is om bang van te worden: *Wat zal het einde zijn van hen die ongehoorzaam blijven aan het evangelie van God? Waar zal de goddeloze en de zondaar verschijnen?*

Dat zijn hier bij Petrus vragen zonder antwoord. Het lijkt wel alsof hij zijn adem inhoudt. Inderdaad om bang van te worden. In dat alles zit toch weinig evangelie en weinig blijde boodschap? En we komen toch naar de kerk om getroost te worden door het evangelie, door de blijde boodschap?

En kijk eens naar die andere zin die er ook staat: "Indien de rechtvaardige ternauwernood behouden wordt...".

Er zijn sombere mensen, zwaarmoedigen, die zeggen: "Zie je wel, zalig worden, behouden worden, dat gaat zó maar niet!" En met een verkramppt gezicht zeggen ze: "Het is kantje boord, een dubbeltje op z'n kant, het is op het nippertje als je er komen mag. Een mens moet als een stuk brandhout uit het vuur gerukt worden." Een rechtvaardige wordt *nauwelijks* zalig, zegt de oude vertaling.

Wie deze tekst alleen maar zó leest, ontdekt inderdaad weinig troost in deze woorden. En we kómen toch wel in de kerk om een vreugdevolle en blijde boodschap te horen, een boodschap die blijdschap brengt? En toch komt vanmorgen deze tekst naar u toe. En deze tekst - en ik zeg het u bij voorbaat - deze tekst ís evangelie, de blijde boodschap die voor het grijpen ligt.

Want het oordeel begint bij het huis van God. Maar dat is dan ook de enige klemtoon. Dus het oordeel *eindigt* niet bij het huis van God. Daar mogen we dankbaar voor zijn, dat het bij ons *begint*, en meer niet. Het wordt voleindigd bij de goddeloze en de zondaar, die aan het evangelie ongehoorzaam blijven. En bovendien, en het is belangrijk dat dat op tijd gezegd wordt in de kerk: dat is juist evangelie, blijde boodschap. Ergens in onze belijdenis, in de Dordtse Leerregels, daar staat dat ook: door vermaningen en bedreigingen wordt ons genade uitgedeeld. Door *bedreigingen* wordt ons genade meegedeeld. En wat die rechtvaardige betreft, die ternauwernood behouden wordt: ook al is het dan ternauwernood, hij wórdt behouden. Is dat soms geen evangelie?

Over die dingen gaat het in onze tekst, in dit tekstgedeelte. Wij moeten raad weten met beproevingen en verzoeken, wanneer die in ons leven komen. We moeten niet radeloos worden, teneinde raad zijn, wanneer we beproefd en geslagen worden.

Broeders en zusters, de hand van God, van uw Vader is in die dingen. De Vaderhand, die ons loutert en op tijd reinigt. En ik zeg u: beter vandaag geslagen worden door de liefdevolle Vader, dan straks voor eeuwig weggeslagen te worden door de rechtvaardige rechter!

Ik mag u Gods woord bedienen over:

De zegen van het gericht dat begint bij het huis van God.

We letten op drie dingen. Die zegen ...

1. Komt mee met de verlossing uit het eindgericht;
2. Wijst heen naar de verschrikkingen van het eindgericht;
3. En roept op tot verwachting van het eindgericht.

Gemeente, broeders en zusters, wanneer morgen iemand bij u aanbelt, en u meteen deze boodschap vertelt: "Meneer/mevrouw, het einde van alle dingen is nabij gekomen, de wereld vergaat!", dan bent u misschien geneigd om de deur gauw voor zijn neus dicht

te doen, zo van: daar heb je weer zo'n fanatiekeling. Dat zal wel weer een Jehovagetuige zijn of zo. Laat hij mijn deur maar voorbij gaan, daar heb ik geen behoefte aan. Maar, gemeente, het staat in uw Bijbel in 1 Petrus 4 : 17 en in vers 7: "Het einde van alle dingen is nabij gekomen. Komt dus tot bezinning en wordt nuchter, opdat gij kunt bidden."

Zo'n tekst moet u niet aan een sekte overlaten om er mee aan het werk te gaan. Dat staat er voor ú: *Het einde aller dingen is nabij gekomen*. Trouwens, dat kunt u weten omdat het Pinksteren geweest is, er is al heel wat gebeurd in de geschiedenis. En nu er nog maar één heilsfeit op komst is, het laatste, de jongste dag, de wederkomst van de Here Jezus Christus, zijn wij in de laatste dagen, in het einde der tijden gekomen. We stevenen nu in één rechte lijn *linea recta* af op de jongste dag.

Maar, zo zult u vragen, waarom duurt het dan zo lang, nu al 2000 jaar sinds Pinksteren? Waarom zit er dan zo'n lange tijd tussenin, tussen Pinksteren en de jongste dag? En wie weet hoe lang het nu nog zal duren? Daarop geeft onze tekst een antwoord.

Het is nu pas de tijd dat het oordeel begint bij het huis van God. En daar néémt God de tijd voor, daar vult Hij de tijd mee. Hij laat eerst Zijn oordeel gaan over Zijn eigen huis; dáár moeten de beslissingen vallen. Dáár moet gekozen worden. Daar schroeit Hij het ongeloof weg. Daar doet Hij het geloof ook tot bloei komen. Hij zorgt eerst voor een crisis in de kerk. Daar is het nu de tijd voor. De klok van God in de hemel wijst eerst het kritieke uur aan voor Zijn gemeente.

Boven de wereld broeit het onweer van Gods gericht op de jongste dag al wel, maar het breekt nog niet los. Het is een stilte voor de storm. De bliksem slaat al wel in, nu hier dan daar, maar in Gods eigen huis, Zijn gemeente, daar is het leven *kritiek*. Dat woord: kritiek, komt u in onze tekst tegen. Voor oordeel staat in het Grieks: *crima*, crisis. Een typisch woord in onze tekst: oordeel, vonnis, een uitspraak van een rechter. Een kritiek uur, daar is het nu de tijd voor, zegt Petrus.

En voor *tijd* gebruikt hij ook een opmerkelijk woord. Er zijn in het Grieks in het nieuwe testament twee woorden voor tijd. Het ene woord kent u allemaal wel: "chronologie", dat is meer de tijdruimte, de lengte van de tijd. Als ik naar mijn horloge kijkt, daar zit een chronometer op, daar zit ook het woord *chronos* voor tijd in. Je ziet de secondewijzer gaan, en hij geeft de lengte van de tijd aan. Dát woord staat hier niet. Er staat een ander woord: "carios", en dát woord voor tijd betekent veel meer. Om maar een uitdrukking te gebruiken die u allemaal wel kent: het is *hoog tijd*. Daar zit *spanning* in.

Nú het is hoog tijd, nú moet er wat gebeuren, er moeten beslissingen vallen, er moeten maatregelen genomen worden. "Het is tijd", zeggen we, "we moeten gaan, er moet wat gebeuren: het is een beslissende tijd". Je merkt het trouwens aan het hele betoog van Petrus, hier in dit hoofdstuk. Kijk eens, gemeente, hoe hij hier aandringt op zelfbeproeving. Hij spreekt over de vuurgloed, die tot beproeving dient, vers 12. Dan zegt hij: Mensen, dat moet u helemaal niet vreemd vinden. De vuurgloed van de beproeving, dat moet u niet vreemd vinden, dat u hoe langer hoe meer komt te staan in de hoek waar de klappen vallen. Alleen, dan moet u er goed op letten wat de reden is waaróm het lijden over u komt. Laat niemand van u lijden als moordenaar, als dief, of boosdoener of als een bemoeial, dát niet.

Petrus bedoelt dit, om het maar heel gewoon te zeggen, om dit duidelijk te maken een paar voorbeelden: Wanneer u ergens in een buurt door rood rijdt, en u krijgt een forse bekeuring, dan is dat vanwege een flinke overtreding, omdat u ook anderen in gevaar brengt. Dan moet u niet reageren zo van, zie je wel dat de politie een hekel heeft aan die gereformeerden, ze slingeren je zo maar op de bon. Nee, u wordt niet bekeurd omdat u gereformeerd bent, maar u wordt bekeurd omdat u de verkeersregels overtreedt.

Om een ander voorbeeld te gebruiken: Wanneer u met de FIOD te maken krijgt omdat u uw belastingbiljet met veel geknoei hebt ingevuld - u weet wel, dat biljet met daaronder "aldus naar waarheid ingevuld" en zo, en dan uw handtekening daaronder - maar je hebt aardig zitten knoeien en ze komen er achter en ze komen ze bij u, dan zwaait er wat. Dan moet u niet zeggen: "Ze hebben een hekel aan me, zie je wel, ze kunnen me niet uitstaan, omdat ik zo'n fijne gereformeerde ben." Nee, u bent met dat geknoei helemaal niet gereformeerd geweest, integendeel!

Maar indien iemand voor de Naam van Christus lijdt, dan is zó iemand zalig, zegt Petrus.

Dat is een felicitatie waard, schaam u dan niet, maar verheerlijkt God onder die Naam. Want, en nu komt onze tekst: het is nu de tijd dat het oordeel begint bij het huis Gods.

Algemeen wordt aangenomen, dat Petrus duidelijk zinspeelt op het oude testament, met name op Ezechiël 9 dat we zo-even samen hebben gelezen. En om de diepgang van onze tekst te begrijpen, moeten we echt wel naar dit hoofdstuk terug. Daar wordt geschreven hoe Gods gericht naderbij komt. De gerichtsenengelen staan klaar en die moeten door de stad heen trekken, door Jeruzalem, ieder met z'n vernietigingwapen in de hand. En aan hen worden dan heel duidelijke instructies meegegeven: "Denk er om, bij mijn heiligdom moet je beginnen". Het heiligdom, de tempel, dat wordt het uitgangspunt, de startbasis, operatiebasis voor het gericht.

Waarom, hoe is het daar op dat moment van Ezechiël 9? Dat lezen we als we even teruggaan naar Ezechiël 8. Daar zitten bij de ingang van de tempel van de Here, tussen de voorhal en het altaar, ongeveer vijf-en twintig mannen, met hun rug naar de tempel toe en met hun gezicht naar het oosten. En ze buigen zich in de richting van het oosten in aanbidding neer voor de zon.

Dat is wat, heidense zoonanbidders! Dat is puur heidendom, middenin de tempel, met hun rug naar het heiligdom. Ze hebben God de rug toegekeerd. "Nu dan", zegt God, "als Ik kom om te oordelen, dan dáár beginnen in Mijn huis, dáár eerst. Deze goddeloze brutaliteit duld Ik niet langer in de tempel. Begin bij Mijn heiligdom!" De profeet Jeremia heeft later iets dergelijks gezegd in hoofdstuk 25 vers 29: "Want de Stad waarover Mijn Naam is uitgeroepen, begin Ik rampen te brengen." En dan wordt de beker van de wijn van de gramschap van Gods toorn eerst te drinken gegeven aan Jeruzalem en de steden van Juda. En dan volgt er een hele lange lijst van volkeren, maar bóvenaán die lijst, daar staat Jeruzalem, Juda met haar koningen en vorsten. En pas daarna gaat die beker van Gods gramschap naar de volkeren van de aarde toe.

Gemeente, broeders en zusters, het is Pinksteren geweest, en kinderkens, het is de laatste ure. De jongste dag komt met gericht over de volkeren van de aarde, maar dan is het nu de tijd, dat het oordeel begint bij het huis van God. Daar moeten de zonden weg, desnoods weggebránd worden door een vuurgloed die tot beproeving dient.

En laat dat u niet bevreemden, zegt Petrus, alsof u iets vreemds overkwam. Het is helemáál niet vreemd. U hebt toch Ezechiël 9 gelezen en 1 Petrus 4 en Jeremia 25? Nu, dan kunt u weten, dat het *hier*, en dat het *zo* begint. De zonden moeten uit de kerk weg, want de kerk is het heiligdom van God, het huis van God. Die term wordt voor de kerk gebruikt: het huis van God, daar woont Hij. En hoe woont Hij daar? Wel, met de verkondiging van de verzoening, verkondiging van de vergeving, van verlossing uit het eindgericht. Nu, dan mag daar, juist dáár niemand met de rug naar het heiligdom toe zitten, om de zon te aanbidden. Dat is de Here een gruwel, dat schroeit Hij weg. Want *onze* God (let op het bezittelijk voornaamwoord *onze*), onze God is een verterend vuur. Ach stond er maar "God is een verterend vuur", dan zouden we het nog eerder kunnen accepteren. God is een verterend vuur voor de goddeloze wereld en die mensen die ver van ons afstaan, de mensen die naar de bioscoop gaan en zo, dáár is Hij een verterend vuur voor, toch? Maar dat staat er niet. Er staat **onze** God, de God van het Verbond, de God van de verlossing. Hij is een verterend vuur.

En wanneer er dan smaad over de kerk komt, begrijp het dan, het is een vuurgloed die tot beproeving dient. En wanneer de kerk gesmaad wordt om de trouw aan Christus, om de Naam van Christus, vindt het dan niet vreemd. Dat is niet vreemd, want het is om haar te louteren, te zuiveren.

Zoals hoofdstuk 1 van deze brief van Petrus het al gezegd heeft: Dat wij thans voor een korte tijd door allerlei verzoeken bedroefd worden. Maar dat is, zegt Petrus, opdat de echtheid van uw geloof, kostbaarder dan vergankelijk goud, dat door vuur beproefd wordt, tot lof en heerlijkheid en eer blijke te zijn bij de openbaring van Jezus Christus. Hóórt u dat: de echtheid van uw geloof, die is kostbaarder dan vergankelijk goud. Dat uw geloof echt is, dat moet u meer waard zijn dan alle euro's bij elkaar, uw hele banksaldo. Maar die echtheid van uw geloof, kostbaarder dan vergankelijk goud, dat door vuur beproefd wordt, moet tot lof en heerlijkheid blijken te zijn bij de openbaring van Jezus

Christus.

En nu wordt het ons duidelijk, waar het nu de tijd voor is, waar God de tijd voor neemt, waar Hij de tijd mee vult. Het einde van alle dingen is nabij gekomen, want het werd Pinksteren. Nu komt alleen nog de jongste dag met het wereldgericht. Het eindgericht over de volken der aarde, dat komt dichterbij. Dat onweer broeit al in de lucht, maar eerst komt u gemeente, het huis van God. Ja, u bent het huis van God, als gemeente van Jezus Christus. En u ontvangt de bediening der verzoening. Aan u wordt verlossing uit het eindgericht beloofd en verkondigd, om straks zonder angst voor Gods aangezicht te mogen verschijnen, uit genade, door Jezus Christus. Dat wordt u elke eerste dag van de week bekendgemaakt. Maar als u met uw rug naar de Here toe gaat zitten, met uw rug naar het heiligdom, om bijvoorbeeld in pure afgoderij de zon van de welvaart in de 21e eeuw te aanbidden (want daar willen we toch niets van missen), dan moet u haast maken met zelfonderzoek en zelfbeproeving en u bekeren. Wees daarom altijd blij met scherpe prediking, met concrete woordverkondiging. En bid veel voor predikanten, met het oog op de verzoeken die hen in de studeerkamer bedreigen. Hoe gaat dat als een dominee zijn preek zit voor te bereiden? "Zal ik het maar een beetje minder scherp zeggen, de scherpe kantjes er maar wat afslijpen? Anders wordt die broeder boos of die zuster." Veel bidden voor uw dominees op weg naar de preekstoel, dat zij niets van het Heilig Woord afdoen en er niets aan toevoegen. Want in de concrete Woordverkondiging werkt de God van de jongste dag aan uw behoud.

En wordt er dan om u gegrinnikt: "Hé, hoor jij ook bij die fijne gereformeerden?", let er dan op of u moet lijden als moordenaar, als dief, of als een bemoeial, of dat het echt smaad lijden is om de Naam van Christus. Is het dát, verheerlijk dan God onder die Naam.

En zo haalt God er bij u dan op tijd uit wat er in zit, en daar moeten wij Hem voor danken. Want dan zult u zich ook met vreugde mogen verblijden over de openbaring van Zijn heerlijkheid.

Neem vandaag de belofte van verlossing uit Gods eindgericht aan, als dat over uw leven komt, u tot een zegen. En zo niet, wat zal het einde zijn van hen die ongehoorzaam blijven aan het evangelie van God? Indien de rechtvaardige *ternauwernood* behouden wordt, waar zal dan de goddeloze en zondaar verschijnen? Het gericht is dus al begonnen en het *begint* bij ons. De voleinding is voor hen die ongehoorzaam blijven aan het evangelie van God. Ook hier vindt u weer een zinspeling op het Oude Testament. Weer een profetie van Jeremia in hoofdstuk 30 vers 11: "*Want Ik ben met u, leidt het Woord des Heren, om u te verlossen. Want Ik zal met alle volken, waar Ik u onder verstrooid heb, voorgoed afrekenen, doch naar recht u tuchtigen, al zal Ik u zeker niet vrijuit laten gaan.*"

In de oude vertaling staat er nog iets anders: "*Ik zal een voleinding maken met alle heidenen, waar Ik u verstrooid heb, maar met u zal Ik geen voleinding maken, maar zal u kastijden met mate.*"

Een kostelijk woord. En Petrus neemt die gedachte van Jeremia duidelijk over. Trouwens, er wordt ook nog teruggegrepen op een andere tekst. Vers 18, dat is de letterlijke aanhaling van Spreuken 11 vers 31: "*Zie, de rechtvaardige wordt vergolden op de aarde, hoeveel te meer de goddeloze en zondaar.*"

Steeds weer diezelfde gedachte. Er komen rampen, beproevingen, verzoeken over het huis van God, over de rechtvaardigen. Denk ook aan het probleem van Asaf in Psalm 73 die we zo-even hebben gezongen. Wat kreunt deze man, wat ging hij er diep onderdoor. "De ganse dag word ik geplaagd, wat schiet ik er mee op, dat ik de Here dien, wat een beproevingen in mijn leven, mijn bestraffing is er iedere morgen." En wanneer hij dan op de goddelozen ziet: die gaan hun gang, en die doen maar, die zetten een grote mond op tegen de hemel, en hun tong roert zich op de aarde, hun ogen puilen uit van vet, de inbeeldingen van hun hart lopen over, altijd onbezorgd vermeerderen zij hun bezit.

En daar komt Asaf eerst helemaal niet uit. Op den duur wel, als hij het heiligdom binnengaat. Hij zegt: "Als ik ook zo spreken zou en zou blijven spreken, dan zou ik verraad plegen aan de kinderen van God, die moeten toch vandaag door de diepte heen."

Dat is toch altijd zo geweest, dat de kinderen van God door de diepte heen moeten? Hij gaat het heiligdom binnen, en gaat hij een hoger licht zien, en dan gaat hij op hun einde letten. Dan komt hij er uit. Hoe worden ze straks in een oogwenk tot voorwerp van ontzetting, zijn ze verdwenen, vergaan door verschrikkingen.

Nu iets dergelijks. Petrus houdt inderdaad de adem in en hij laat het bij vragen zonder antwoord. Wat zal het einde zijn van hen die ongehoorzaam blijven aan het evangelie van God? Waar zal de goddeloze en zondaar verschijnen als een rechtvaardige het al zo verschrikkelijk moeilijk heeft gehad, wanneer de rechtvaardige al *ternauwernood* behouden wordt?

Daar heb je dan het zo vaak misverstande en misbruikte Woord van God, dat *ternauwernood behouden worden*. Nee dat betekent niet: "het is kantje boord, op het nippertje, zie je wel?" En dan met een verkrampt gezicht: "Het gaat zomaar niet, een dubbeltje op z'n kant. Je wordt als een brandhout uit het vuur gerukt. Je moet eerst in de goot komen te liggen en dan word je eruit gehaald." Wat is er veel geknoeid met deze tekst! Het woord is gruwelijk verkracht, ze hebben kinderen van God met een jong, schuchter geloof bang gemaakt. Maar dat mág niet. Het gaat hier over een rechtvaardige. Hoe wordt een rechtvaardige behouden? Ik mag belijden: alleen door een waar geloof in Jezus Christus. Dat zegt onze Heidelbergse Catechismus al eeuwen lang in Zondag 23: steunen op het volbrachte werk van onze Here Jezus Christus. Zoals Paulus het zegt: Geloof in de Here Jezus Christus en gij *zult* behouden worden. Uit genade zijt gij behouden en dat niet uit u, want het is een gave Gods. Nu, dat is toch een rijk en ruim evangelie!

Maar wie dan zo *in* het geloof begint, *met* het geloof begint, die is rechtvaardig voor God en erfgenaam van het eeuwige leven. Maar deze rechtvaardige krijgt het daarna dan vaak bijzonder zwaar. Want dan komt de beproeving van het geloof, verdrukking en vervolging, vaak allerlei tegenspoed die ons vanwege de zonde overkomt. Moeite en verdriet. En *zó*, in die weg, die smalle weg, door de enge poort van de strijd van het geloof,

wordt de rechtvaardige *ternauwernood* behouden. We gaan niet in een luxe Mercedes achterover liggen in de zachte kussens, linea recta de hemel binnen. We gaan in door de *enge* poort en langs de *smalle* weg. En dat is niet de weg om tot geloof te komen, nee dat is de weg om in het geloof te leven en door het geloof te wandelen.

Ternauwernood. Er zitten twee woorden in die we herkennen, nauw en nood.

Die benauwdheid en nood bespaart God Zijn kinderen niet. Daarmee komt Hij hun leven binnen, onze verzoenende God en Vader, die zich bedroeft over ons tekort aan geloof en ons tekort aan liefde en ons tekort aan ijver. En dan komt Hij ons in de nood louteren en dan brandt Hij - en daar gebruikt Hij vaak vuur voor, vuur van de beproeving - dan brandt Hij ons leven schoon. Goud wordt in het vuur beproefd, om te zien of het wel echt goud is. En zo'n vuur wordt heet gestookt onder de smeltoven. Maar zo schroeit de vakman het vuil weg en het komt er daarna stralend en schitterend uit.

Zo moet ook ons geloof stralend en schitterend uit het vuur van de beproeving tevoorschijn komen.

Nu, wanneer God dat doet in het leven van de rechtvaardige, en dat doet Hij niet *zó*maar, dat gaat Hem aan z'n hart. Hij kastijdt (straft) met mate, zegt Jeremia. Om een voorbeeld te gebruiken: wanneer een vader zijn jongen eens voor straf een tik moet geven (jongens en meisjes, dat mag vader doen, dat mag hij doen als jullie ondeugend zijn), dan doet hij dat niet voor de lol en voor z'n plezier, maar dan geeft hij die tik met ingehouden hand. Als de Here het zo doet met zijn kinderen, slaan met ingehouden hand, kastijden met mate, hoeveel te meer zal dan het vuur van Zijn gericht branden voor de goddeloze en de zondaar die aan het evangelie van God ongehoorzaam blijft?

En kiest u dan maar: vandaag het getemperde vuur van Gods liefde waarmee Hij zich nog over onze zonden vertoorn, maar Hij werkt eraan, het moet er uit, óf straks het ongetemperde vuur van Gods toorn over de goddeloosheid en ongehoorzaamheid waarin wij ons verhard. Wat wilt u? Kiest u maar! Vandaag het gericht dat hier begint, of straks het eindgericht? En op deze keus wordt in de *kerk* aangedrongen en dat is de

drang, de aandrang van Gods liefde. Dat is de inhoud van het evangelie van de blijde boodschap hier.

Broeders en zusters, blijft u in de tempel met uw rug naar het heiligdom zitten, om de zon te aanbidden? God zal u eeuwig wegschroeven van voor Zijn aangezicht. Ook door deze dreiging wordt u *genade* meegedeeld. En zo dringt de tekst aan op de besliste en de beslissende keuze. In de kerk blijven en toch de afgod dienen, dat zal niet gaan. En wie dat toch waagt, zo van "hij kan me nog veel meer vertellen, kom, er is geen vuiltje aan de lucht", die heeft nog helemaal niets begrepen van het broeiende onweer van Gods gericht, dat loodzwaar over deze wereld hangt. Dat is de stilte voor de storm. God houdt de wolken van Zijn toorn als het ware nog tegen met zijn eigen hand. En terwijl Hij dat doet, roept Hij hier in de kerk óp tot geloof en bekering.

Eerst zal in de kerk gekozen moeten worden. Beslist en beslissend. Laat ik één ding noemen om het nog concreter te maken. Stel dat voor het begin van een nieuw catechisatieseizoen een jongen of een meisje rondloopt met de vraag "Wat zal ik doen als in september de catechisaties weer beginnen: naar de belijdeniscatechisatie gaan of zal ik nog maar een jaartje wachten? Ach, ik stel het nog een jaartje uit." O ja, nog maar een jaartje wachten, jongen of meisje? God heeft al jaren voor jou gekozen, waarom nu niet kiezen voor Hem? En maak die keuze publiek, want denk er om, die publieke keuze (je geloofsbelijdenis), die zul je hard nodig hebben. Naarmate de tijd voortgaat in de wereld van de laatste uren, zal het lijden nog wel toenemen. Dat is geen bangmakerij, want laten zij die naar de wil van God lijden, hun ziel aan de getrouwe Schepper overgeven, steeds het goede doende. Daar eindigt de tekst mee: hun zielen overgeven aan de getrouwe Schepper. Hij heeft ons leven geschapen, zou Hij er dan geen recht op hebben? Van wie hebben we het anders gekregen? Als de Schepper van ons leven is Hij getrouw, ja ook in het handhaven van Zijn recht op ons leven, en geven wij het gewillig aan Hem over. Dan is ons leven veilig, wat er ook gebeurt. Willen we naar de Wet van God lijden en neemt dat lijden toe, dan begrijpen we bij voorbaat de zin van dat lijden. Het is het gericht dat begint bij het huis van God. We laten ons dan door het lijden louteren, steeds het goede doende. Niet lijden als een moordenaar, dief, boosdoener of een bemoelial, maar steeds het *goede doende*, zegt Petrus. Smaden zij ons, wij verheugen ons en we zijn zalig. Geest der heerlijkheid, de Geest Gods rust op ons.

Het is al Pinksteren geweest, nu komt alleen nog de jongste dag.

Maar vrees niet, want de Rechter van straks is vandaag mijn Vader.

Amen.